

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

نگاهی به کارنامه حقوق بشری ایالات متحده آمریکا، کانادا، بریتانیا و فرانسه (۱۳)

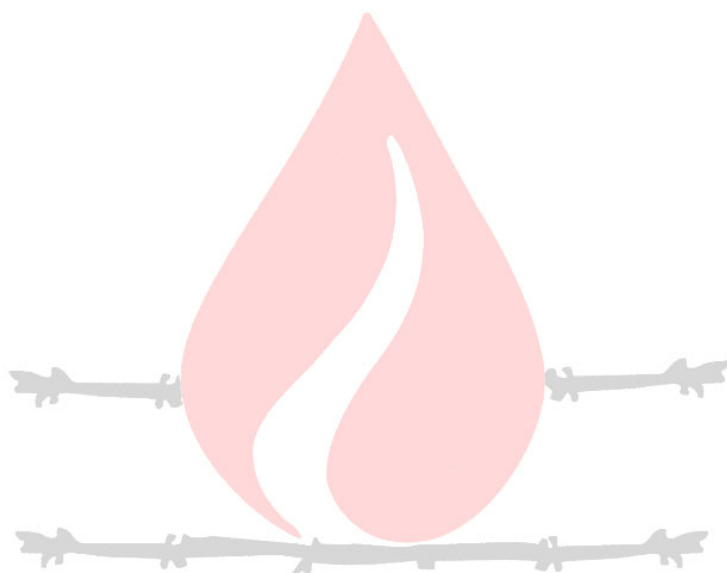
گزارش راهبردی ۱۴۰۱/۸۵

سازمان دفاع از قربانیان خشونت

Organization for Defending Victims
of Violence

دی ماه ۱۴۰۱

۱۴۰۱۰۰۱۰۰۸۵

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

درآمد

در این گزارش تحولات مربوط به موارد نقض حقوق بشر در کشورهای ایالات متحده آمریکا، کانادا، بریتانیا و فرانسه در دی ۱۴۰۱، بر اساس مقالات، گزارش‌ها، بیانیه‌ها و اخبار آشکار به دست آمده از سازمان‌های حقوق بشری مردم نهاد و بین‌المللی و رسانه‌های گروهی مورد بررسی قرار گرفته است.

خلاصه اجرایی

در بخش موارد نقض حقوق بشر در ایالات متحده آمریکا به ۳ محور موضوعی اشاره شده که محور نخست آن به ضرورت توجه به بحران بی‌خانمانی در ایالات متحده اشاره می‌کند. طبق آمارها بی‌خانمانی در سراسر آمریکا افزایش یافته است، زیرا کووید-۱۹ و فشار ناشی از تورم افراد بیشتری را مجبور کرده به خیابان‌ها بروند. پناهگاه‌ها در ۱۵ ایالت شاهد افزایش تعداد زیادی از افراد مراجعه کننده به آن بوده‌اند. همچنین لیست انتظار در برخی از مراکز تنها در چند ماه سه برابر شده است. برای بیش از ۱۱ میلیون خانواده، اجاره‌بها بیشتر از نیمی از درآمد خانوار را تشکیل می‌دهد. در گزارش ذکر شده مشکل بی‌خانمان‌ها در لس‌آنجلس به قدری شایع است که شهردار تازه منتخب شهر، اعلام وضعیت اضطراری را اولین وظیفه رسمی خود اعلام کرده است.

محور دوم به موج مهاجرت به مرزهای آمریکا حتی پس از اتمام عنوان ۴۲ و لزوم رسیدگی به ریشه مهاجرت با مقابله با ظلم در آمریکای مرکزی اشاره کرده است. عنوان ۴۲ یک قانون بهداشت عمومی و رفاه است که در سال ۱۹۴۴ تصویب شد و به مراکز کنترل و پیشگیری از بیماری‌ها این اختیار را می‌دهد تعیین کند که آیا یک بیماری مسری در یک کشور خارجی خطر جدی شیوع در یک کشور دیگر را به همراه دارد یا خیر. در مارس ۲۰۲۰، در بحبوحه افزایش مرگ‌ومیر ناشی از بیماری، دولت ترامپ تفسیر جدیدی از عنوان ۴۲ ارائه کرد: مأموران گمرک و حفاظت مرزی ایالات متحده می‌توانند فوراً هر کسی را که بدون مجوز وارد کشور می‌شود برای جلوگیری از شیوع ویروس کرونا خارج کنند. این تفسیر جدید از سیاست، خط سفرهای غیرضروری را در راستای «منافع سلامت

عمومی» بسته است. به گفته این گزارش آنچه باعث هجوم مردم و مهاجرت آنان می‌شود، شرایط غیرقابل‌دفاع در برخی کشورهای آمریکای لاتین است. در سال ۲۰۲۲، برخورد گشت مرزی ایالات متحده با کوبایی‌ها تقریباً شش برابر، ونزوئلایی‌ها چهار برابر و نیکاراگوئه‌ای‌ها سه برابر نسبت به سال ۲۰۲۱ افزایش یافته است. در مجموع نزدیک به ۶۰۰،۰۰۰ نفر از این سه کشور برای اولین بار در طول سال گذشته مهاجرت کرده‌اند.

در محور سوم به اقدام اخیر تویتر در خصوص تعلیق حساب‌های روزنامه‌نگاران و همچنین انحلال شورای ایمنی و رفاه کاربران این برنامه اشاره کرده و بیان می‌کند این اقدامات آزادی مطبوعات در ایالات متحده آمریکا را تهدید می‌کند. طبق گزارش عفو بین‌الملل این اقدامات نشان‌دهنده مسیر نگران‌کننده‌ای که تویتر در پیش گرفته می‌باشد. این در حالی است که به اعتقاد عفو این شرکت مسئولیت دارد در خصوص رعایت تمام حقوق بشر اطمینان حاصل کند. انحلال سرسام‌آور یک نهاد مشاوره مستقل که برای کمک به کاربران این برنامه ایجاد شده بود تا هنگام ابراز احساسات آنلاین خود احساس امنیت کنند، فقط مسائل شایع سوءاستفاده و آزار و اذیت در رسانه‌های اجتماعی را تشدید می‌کند. تصمیم تویتر برای انحلال شورای ایمنی به تلاش‌ها برای حمایت از حق آزادی بیان برای زنان و گروه‌های به حاشیه رانده شده و محافظت از کودکان در برابر آسیب‌ها صدمه می‌زند.

در بخش موارد نقض حقوق بشر در کانادا، به ۳ محور موضوعی اشاره شده است که محور نخست آن، به ۸ موضوع کلیدی که مهم‌ترین نگرانی مردم بومی در کانادا می‌باشد و دولت، محققان، سیاست‌گذاران و رهبران بومی با همه توانایی‌ها و امکاناتی که دارند، در حل آن دچار مشکل شده‌اند، اشاره کرده است. به گفته این گزارش ریشه این مسائل در قانون ایندین و استعمار نهفته است. پس از اینکه کانادا به‌طور رسمی در سال ۱۸۶۷ یک کشور شد، قانون ایندین شکل گرفت. این قانون که هنوز هم اجرا می‌شود، توسط سازمان‌های بین‌المللی مانند عفو بین‌الملل، سازمان ملل و کمیسیون حقوق بشر کانادا، نقض حقوق بشر خوانده شده است. بر اساس این قانون، دولت کانادا قوانینی را ایجاد کرد که باعث محو شدن فرهنگ بومی شد و به کانادا اجازه داد تا شکل متفاوتی از حکومت را

به نام «bands» بر ملل نخستین تحمیل کند و این دولت کانادا بود که تعیین می‌کرد چه کسی می‌تواند عضو این دسته باشد. این موارد عبارتند از: وضعیت ضعیف سلامتی، سطوح پایین آموزش، مسکن نامناسب و زندگی پرجمعیت، سطوح درآمد پایین‌تر، نرخ بالای بیکاری، سطوح بالاتر حبس، نرخ بالای صدمات غیرعمد و مرگ زودهنگام در میان کودکان و جوانان، نرخ بالای خودکشی.

در محور دوم به موضوع مراقبت‌های بهداشتی کانادا و تبدیل شدن آن به «بحران ملی» اشاره شده است. طبق گزارش و بنا به گفته جگمیت سینگ، رهبر حزب دموکراتیک نوین کانادا برای حل این بحران نیاز به اقدام دولت فدرال وجود دارد. واضح است که این یک بحران ملی می‌باشد و نمی‌توان آن را در سطح استانی حل کرد. یکی از نگرانی‌های اصلی کمبود منابع بهداشتی انسانی است - کمبود کارگر، کمبود کارکنان مراقبت‌های بهداشتی - که توسط استان‌هایی که سعی در جذب نیرو از یک استان دیگر دارند حل نمی‌شود و باعث کمبود نیرو در جاهای دیگر می‌شود. همچنین گفته می‌شود کانادایی‌ها از وضعیت بیمارستان‌ها احساس «ناامیدی و ترس» می‌کنند. عواملی همچون بخش‌های پرازدحام اورژانس و کمبود پزشک، سیستم‌های مراقبت بهداشتی را در سراسر کشور تحت فشار قرار داده است.

در محور سوم به بحران کشته و مفقود شدن زنان و دختران در کانادا اشاره شده است. بر اساس این گزارش، رهبران و مدافعان بومی در استان وینیپگ معتقدند این بحران یک وضعیت اضطراری ملی است. بیش از ۱۰۰ مدافع و بازماندگان این افراد در یک گردهمایی خواهان این شدند برای زنان و دختران بومی کشته و مفقود شده، وضعیت اضطراری اعلام شود. بر اساس آمار گزارشی که در نوامبر ۲۰۲۲، در خصوص زنان بومی مفقود و کشته شده منتشر شد، ۱۱۸۱ زن بومی بین سال‌های ۱۹۸۰ تا ۲۰۱۲ مفقود شده یا به قتل رسیده‌اند. ۱۶ درصد از زنانی که در کانادا به قتل رسیده‌اند زنان بومی بوده‌اند و این در حالی است که آنان تنها تقریباً ۴٪ از جمعیت کانادا را تشکیل می‌دهند. این آمار نشان می‌دهد که زنان بومی بیشتر هدف قتل‌ها و ناپدیدشدگی‌ها قرار می‌گیرند. طبق این

گزارش، زنان بومی بر اساس نژاد و جنسیت مورد تبعیض قرار می‌گیرند و اغلب به خدماتی که می‌تواند آنها را ایمن نگه دارد، دسترسی برابر ندارند.

در بخش **موارد نقض حقوق بشر در بریتانیا**، به ۵ محور موضوعی اشاره شده که محور **نخست آن**، به ضرورت پایبندی بریتانیا به قانون حقوق بشر اشاره کرده است. در این گزارش آمده بیش از ۱۵۰ گروه جامعه مدنی از نخست‌وزیر بریتانیا، حفظ قانون حقوق بشر سال ۱۹۹۸ و جایگزین نکردن آن با قانون حقوق بشر بریتانیا را درخواست کرده‌اند. این سازمان‌ها از نخست‌وزیر خواسته‌اند یک‌بار برای همیشه برنامه‌های خود در خصوص فرسوده نشان دادن کنوانسیون اروپایی حقوق بشر را رها کند. گفتنی است قانون حقوق بشر ۱۹۹۸ حقوق مندرج در کنوانسیون اروپایی حقوق بشر را در قوانین داخلی بریتانیا گنجانده است.

محور دوم به حقوق اعتراض و اعتصاب در بریتانیا و تضعیف آن به جای حمایت و محافظت از آن اشاره کرده است. بر اساس این گزارش، نخست‌وزیر بریتانیا، تحت فشار برای مقابله با آنچه رسانه‌ها آن را «زمستان نارضایتی» می‌خوانند، وعده قوانین جدید «سخت» برای محدود کردن اعتصاب‌های مطرح شده توسط کارگران را داده است. به گفته گزارش، بریتانیا در بدترین بحران مربوط به هزینه‌های زندگی در چند دهه گذشته قرار دارد. تورم به بالاترین حد خود در ۴۱ سال اخیر رسیده است. هزینه غذا و انرژی در چند ماه گذشته به شدت افزایش یافته است؛ میلیون‌ها نفر درگیر این مشکلات هستند و برای کنار آمدن با آن دست و پنجه نرم می‌کنند. طبق گزارش بر اساس منشور اجتماعی اروپا، حق اعتصاب، سنگ بنای دموکراسی فعال و یک حق اساسی است و به کارگران اجازه و صدایی برای نشان دادن همبستگی خود می‌دهد. به طور گسترده‌تر، اعتراضات مسالمت‌آمیز و حق تجمع آزاد به افراد این امکان را می‌دهد صاحبان قدرت را مورد بازخواست قرار دهند، چیزی که به نظر می‌رسد دولت بریتانیا به طور فزاینده‌ای از آن بیزار است.

محور سوم به موضوع محکومیت بدنام‌سازی و بی‌اعتبار کردن قربانیان برده‌داری و قاچاق در بریتانیا اشاره کرده است. به اعتقاد تعدادی از گزارشگران شورای حقوق بشر، با این کار

همدلی عمومی نسبت به اقدامات حفاظتی در برابر قربانیان از بین می‌رود و ممکن است باعث ایجاد حملات افراط‌گرایان به این گروه‌ها شود. از این رو آنان از بریتانیا درخواست کرده‌اند تا تلاش‌های خود را برای حفاظت از بازماندگان افزایش دهد. به گفته گزارشگران، اعتبار قربانیان قاچاق و برده‌داری، از جمله مهاجران و اتباع، در بریتانیا هدف حمله قرار گرفته است.

محور چهارم این گزارش به ضرورت بازنویسی لایحه بحث‌برانگیز ایرلند شمالی توسط بریتانیا اشاره کرده است. گزارشگر ویژه حقیقت، عدالت و جبران خسارت و گزارشگر ویژه اعدام‌های خودسرانه از دولت بریتانیا درخواست کرده‌اند قوانین پیشنهادی مربوط به درگیری ۳۰ ساله در ایرلند شمالی را بازنویسی کند. آنها بیان کرده‌اند بریتانیا باید آنچه که به نام «مشکلات» شناخته می‌شود، را بررسی کنند؛ زیرا این کشور به تعهدات خود در زمینه تحقیق در مورد نقض‌ها به صورت جدی عمل نمی‌کند و حقیقت و راه‌حل را برای قربانیان بیان نمی‌کند. لایحه مشکلات ایرلند شمالی (میراث و مصالحه) در ماه مه ۲۰۲۲، به پارلمان ارائه شد و در نوامبر همان سال، برای دومین بار در مجلس اعیان تصویب شد. قرار است بررسی بیشتر در ژانویه ۲۰۲۳، انجام شود.

پنجمین محور این گزارش به اخراج ده‌ها مهاجر و تبهکار آلبانیایی از بریتانیا اشاره کرده است. به گفته گزارش این مهاجران که از طریق قاچاق وارد بریتانیا شده، شامل ۳۲ جنایتکار بودند که مجموعاً به ۸۹ سال زندان برای جرائمی از جمله تولید و عرضه مواد مخدر، داشتن سلاح تهاجمی، سرقت، نگهداری اموال مجرمانه، خسارت مالی و تسهیل ورود غیرقانونی به کشور محکوم شده بودند. در ماه نوامبر نیز ۲۶ آلبانیایی که مجموعاً به بیش از ۲۴ سال زندان محکوم شده بودند، به کشورشان بازگردانده شده‌اند. به گفته نخست‌وزیر بریتانیا پس از آنکه در خصوص بازگشت آلبانیایی‌ها از طرف مقامات کشورشان تضمین دادرسی داده شد و اینکه از افرادی که در معرض خطر قاچاق مجدد هستند محافظت خواهند کرد، فرایند اخراج آسان‌تر خواهد شد و طی ماه‌های آینده، هزاران آلبانیایی به کشور بازگردانده خواهند شد.

در بخش موارد نقض حقوق بشر در فرانسه، به ۲ محور موضوعی اشاره شده است که محور نخست آن، به افزایش غیرقابل انکار و روند صعودی خشونت خانگی در فرانسه اشاره کرده است. بر اساس گزارش و طبق تحلیلی که توسط سرویس آمار وزارت امنیت داخلی منتشر شد، پلیس در سال ۲۰۲۱، تعداد ۲۰۷۷۴۳ قربانی خشونت خانگی را ثبت کرده است. این افزایش ۲۱ درصدی نسبت به سال ۲۰۲۰ است که با محدودیت‌های پی‌درپی مرتبط با کووید-۱۹ مشخص شده است. در مقایسه با سال ۲۰۱۶، این تعداد تقریباً دو برابر شده است. طبق گزارش، دو سوم از قربانیان (۶۶٪) خشونت فیزیکی را گزارش می‌کنند، تقریباً یک‌سوم از خشونت کلامی یا روانی رنج می‌برند. ۴ درصد از قربانیان خشونت جنسی را در بین زوجین گزارش می‌کنند.

و در دومین و آخرین محور این گزارش به پر شدن ظرفیت زندان‌های فرانسه و ثبت رکورد بالای ۱۰۰ درصد در سال ۲۰۲۲، اشاره شده است. طبق این گزارش تعداد زندانیان به رکورد بی‌سابقه‌ای رسیده‌اند و ۷۲۸۰۹ نفر در پشت میله‌های زندان‌های فرانسه هستند؛ علیرغم این که تنها ۶۰۷۰۰ ظرفیت پذیرش زندانی وجود دارد. بر اساس آمار منتشر شده در ماه نوامبر توسط وزارت دادگستری فرانسه، این وزارتخانه تأکید کرده تراکم زندان‌ها در این کشور به ۱۲۰ درصد رسیده است. در گزارش همچنین به شرایط بد زندان‌ها و مقایسه با سایر زندان‌ها در اروپا نیز اشاره شده است.

سازمان دفاع از قربانیان خشونت

Organization for Defending Victims of Violence *ایالات متحده آمریکا

۱. ضرورت توجه به بحران بی‌خانمانی در ایالات متحده

سایت خبری-تحلیلی هیل در تاریخ ۱۶ دسامبر ۲۰۲۲، در گزارشی به اهمیت و لزوم در اولویت قرار گرفتن زندگی بی‌خانمان‌ها در این کشور اشاره کرده است.

طبق آمارها بی‌خانمانی در سراسر آمریکا افزایش یافته است، زیرا کووید-۱۹ و فشار ناشی از تورم افراد بیشتری را مجبور کرده به خیابان‌ها بروند. پناهگاه‌ها در ۱۵ ایالت شاهد

افزایش تعداد زیادی از افراد مراجعه کننده به آن بوده‌اند. همچنین لیست انتظار در برخی از مراکز تنها در چند ماه سه برابر شده است.

در گزارش آمده از نوامبر ۲۰۲۲، بیش از ۴ میلیون خانوار آمریکایی یا به‌دلایلی بازداشت و یا اخراج شده‌اند. برای بیش از ۱۱ میلیون خانواده، اجاره‌بها بیشتر از نیمی از درآمد خانوار را تشکیل می‌دهد. مشکل بی‌خانمان‌ها در لس‌آنجلس به قدری شایع است که شهردار تازه منتخب شهر، اعلام وضعیت اضطراری را اولین وظیفه رسمی خود اعلام کرده است. در اوایل سال ۲۰۲۲، کمیته تخصیص بودجه مجلس نمایندگان آمریکا پیش‌نویس لایحه سال مالی ۲۰۲۳ را تصویب کرد که شامل بودجه بی‌سابقه‌ای برای رسیدگی به وضعیت بی‌خانمانی در آمریکا می‌شد. به طور کلی، این لایحه به دنبال افزایش ۱۷ درصدی هزینه‌های سال ۲۰۲۲ برای رسیدگی به بی‌خانمان‌ها، مسکن ارزان قیمت و طرح‌های توسعه جامعه بوده است.

بر اساس گزارش، اتحاد ملی برای پایان دادن به بی‌خانمانی^۱ با استناد به افزایش قیمت اجاره‌بها در سراسر کشور از ژوئیه ۲۰۲۱ که ثبات مسکن میلیون‌ها خانوار کم درآمد را تهدید کرده، اظهار می‌کند از اینکه دولت بایدن، مجلس نمایندگان و سنای ایالات متحده خواستار بودجه جدید برای رسیدگی به این مشکل ویرانگر بهداشت عمومی هستند، «خوشحال»^۲ است. قطع این ابتکارات برای بی‌خانمان‌های آمریکا و همچنین کسانی که در آستانه بی‌خانمان شدن هستند فاجعه‌بار خواهد بود. همچنین این شامل حدود ۳۷۰۰۰ نفر از جمعیت کهنه‌سربازان آمریکا نیز می‌شود که خانه و سرپناهی ندارند. آسیب‌هایی که این مسئله بر سلامت روان این افراد وارد می‌کند بسیار نگران کننده است، زیرا احتمال پایان زندگی کهنه‌سربازان بی‌خانمان تقریباً هشت برابر بیشتر از افراد بی‌خانمان غیر سرباز است. به گفته این گزارش، خانه اولی^۳ تنها یک برنامه است که می‌تواند برای کمک به صدها هزار آمریکایی بدون سرپناه گسترش یابد. اما این اتفاق زمانی می‌تواند نتیجه‌بخش باشد که

^۱The National Alliance to End Homelessness (NAEH)

^۲“pleased”

^۳Housing First

افرادی که در کنگره درباره این لایحه بحث می‌کنند، بی‌خانمانی را به عنوان یک بحران بهداشت عمومی و اجتماعی که ارزش مداخله و توجه فوری دارد، ببینند. گزارش همچنین عنوان می‌کند بی‌خانمانی نیاز به شفقت سیاسی دارد و نباید متأثر از مسائل جناحی باشد. تأثیر آن بر خانواده‌ها، جوامع و کودکان را می‌توان تقریباً در هر شهر و ایالت کشور مشاهده کرد. نمی‌توان نسبت به پدیده بی‌خانمانی بی‌تفاوت بود. کودکان، خانواده‌ها و کهنه سربازان سزاوار مکانی امن و پایدار برای زندگی هستند.^۲

۲. پایان عنوان ۴۲ و ادامه هجوم مهاجران به مرزهای آمریکا

سایت خبری تحلیلی هیل در تاریخ ۱۸ دسامبر ۲۰۲۲، در گزارشی به موج مهاجرت به مرزهای آمریکا حتی پس از اتمام عنوان ۴۴ و لزوم رسیدگی به ریشه مهاجرت با مقابله با ظلم در آمریکای مرکزی اشاره کرده است.

به گفته این گزارش هم‌زمان با روز جهانی مهاجران، اخبار و تصاویری زیادی از هجوم مهاجران در مرزهای جنوبی ایالات متحده منتشر شده است. همان‌طور که برخی ادعا می‌کنند، هجوم اخیر مهاجران به سبب پایان زمان حکم دادگاه برای اخراج‌های عنوان ۴۲ نیست. با وجودی که عنوان ۴۲ در اوایل دسامبر به پایان رسیده است، بیشتر مهاجران هنوز در آن سوی مرز به مکزیک بازگردانده می‌شوند و این امر به افزایش تلاش‌های مکرر در این زمینه منجر خواهد شد.

به ادعای گزارش، آنچه باعث هجوم مردم و مهاجرت آنان می‌شود، شرایط غیرقابل دفاع در کوبا، ونزوئلا و نیکاراگوئه است. در سال ۲۰۲۳، برخورد گشت مرزی ایالات متحده با کوبایی‌ها تقریباً شش برابر، ونزوئلایی‌ها چهار برابر و نیکاراگوئه‌ای‌ها سه برابر نسبت به

^۲<https://thehill.com/opinion/civil-rights/3778190-the-homeless-crisis-should-be-an-omnibus-bill-priority/>

^۳ عنوان ۴۲ یک قانون بهداشت عمومی و رفاه است که در سال ۱۹۴۴ تصویب شد و به مراکز کنترل و پیشگیری از بیماری‌ها این اختیار را می‌دهد تعیین کند که آیا یک بیماری مسری در یک کشور خارجی خطر جدی شیوع در یک کشور دیگر را به همراه دارد یا خیر. در مارس ۲۰۲۰، در بحبوحه افزایش مرگ‌ومیر ناشی از بیماری، دولت ترامپ تفسیر جدیدی از عنوان ۴۲ ارائه کرد: مأموران گمرک و حفاظت مرزی ایالات متحده می‌توانند فوراً هر کسی را که بدون مجوز وارد کشور می‌شود برای جلوگیری از شیوع ویروس کرونا خارج کنند. این تفسیر جدید از سیاست، خط سفرهای غیرضروری را در راستای «منافع سلامت عمومی» بسته است.

سال ۲۰۲۱ افزایش یافته است. در مجموع نزدیک به ۶۰۰،۰۰۰ نفر از این سه کشور برای اولین بار در طول سال گذشته مهاجرت کرده‌اند.

طبق ادعای این گزارش کوبا، ونزوئلا و نیکاراگوئه جزء کشورهای کمتر دموکراتیک هستند. پیامدهای اقتصادی، اجتماعی و سیاسی ناشی از سال‌ها حکومت‌داری ضعیف، عدم پاسخگویی و فساد که ستون اصلی رژیم‌های خودکامه است، اکنون آشکارتر و بهتر از همیشه مستند شده است. ورود بسیاری از مهاجران که از جوامع غیردموکراتیک فرار می‌کنند باید زنگ خطری را در واشنگتن به صدا درآورد.

گزارش بیان می‌کند به سبب این‌که تعداد زیادی از مهاجران از جوامع غیردموکراتیک به مرز ایالات متحده می‌رسند؛ تمرکز بر علل اصلی مهاجرت - خشونت اجتماعی و فقر - برای مقابله با مسائل اساسی سرکوب، خشونت دولتی و فساد که مهاجران با آن‌ها مواجه بوده‌اند، کافی نیست. ضروری است از علل ریشه‌ای آشکار خشونت و فقر فراتر رفت و به مسائلی مانند پاسخ‌گویی دولت، شفافیت و احترام به حقوق بشر توسط دولت‌های مهاجرفرست بیشتر توجه کرد.^۶

۳. تعلیق حساب‌های روزنامه‌نگاران در توییتر و تهدید آزادی مطبوعات در

ایالات متحده آمریکا

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

سازمان عفو بین‌الملل در تاریخ ۱۶ دسامبر ۲۰۲۲، در گزارشی به تصمیم توییتر برای تعلیق حساب بیش از ده‌ها روزنامه‌نگار از سی.ان.ان، نیویورک تایمز، واشنگتن پست و سایر رسانه‌ها اشاره کرده است.

طبق گزارش، مالک این شرکت، خبرنگاران را به اشتراک‌گذاری اطلاعات شخصی درباره خود متهم کرده است. عفو بین‌الملل بیان می‌کند تعلیق حساب‌های روزنامه‌نگاران منتقد تهدیدی برای آزادی مطبوعات است و نمونه دیگری از مسیر نگران‌کننده‌ای که توییتر در

^۶<https://thehill.com/opinion/immigration/3778262-to-address-the-root-of-migration-confront-central-american-oppression>

پیش گرفته را منعکس می‌کند. این در حالی است که این شرکت مسئولیت دارد در خصوص رعایت تمام حقوق بشر اطمینان حاصل کند.

در گزارشی دیگر که از سوی عفو بین‌الملل در ۱۳ دسامبر منتشر شد نیز از انحلال ناگهانی شورای ایمنی توییتر و تهدید رفاه و امنیت کاربران انتقاد شده است. انحلال سرسام‌آور یک نهاد مشاوره مستقل که برای کمک به کاربران این برنامه ایجاد شده بود تا هنگام ابراز احساسات آنلاین خود احساس امنیت کنند، فقط مسائل شایع سوءاستفاده و آزار و اذیت در رسانه‌های اجتماعی را تشدید می‌کند. تصمیم توییتر برای انحلال شورای ایمنی به تلاش‌ها برای حمایت از حق آزادی بیان برای زنان و گروه‌های به حاشیه رانده شده و محافظت از کودکان در برابر آسیب‌ها صدمه می‌زند.^۶ به گفته عفو از زمان روی کار آمدن ایلان ماسک، کل تیم‌های حقوق بشر و هزاران پیمانکار مستقل که روی تعدیل محتوا در توییتر کار می‌کردند نیز اخراج شده‌اند. همچنین برای حساب‌های متعددی که قبلاً محتوای توهین‌آمیز پست کرده‌اند، تحریم‌ها برداشته شده است.

گزارش بیان می‌کند توییتر فضای مهمی برای برقراری ارتباط است. حق مردم برای آزادی بیان و آزادی انتشار اطلاعات نباید به میل و خواسته مالک آن بستگی داشته باشد. اقدام اخیر نشان می‌دهد شرکت‌های فناوری غیرقابل پاسخگو همواره با مخاطراتی همراه هستند و کنترل کاملی بر برنامه‌هایی دارند که ما برای اخبار و سایر اطلاعات حیاتی به آن‌ها تکیه می‌کنیم. عفو تأکید می‌کند توییتر باید فوراً مسیر خود را تغییر دهد و تمام توان خود را

برای محافظت از کاربران خود در برابر سوءاستفاده آنلاین انجام دهد. عفو بین‌الملل می‌گوید همه این اقدامات احتمالاً منجر به افزایش سوءاستفاده آنلاین در این برنامه می‌شود. این سازمان همچنین بارها تأکید کرده است که چگونه سوءاستفاده و نفرت در توییتر به‌ویژه بر زنان تأثیر می‌گذارد.^۷

^۶<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2022/12/global-twiters-decision-to-disband-safety-council-threatens-wellbeing-of-users/>

^۷<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2022/12/twiters-decision-to-suspend-journalists-accounts-threatens-press-freedom/>

*کانادا

۱. هشت موضوع کلیدی برای مردم بومی در کانادا

یک وبلاگ مربوط به بومیان کانادا در تاریخ ۵ دسامبر ۲۰۲۲، در گزارشی به برخی موضوعات مهم برای بومیان اشاره کرده است.

گزارش بیان می‌کند این هشت مورد از موضوعات کلیدی که مهم‌ترین نگرانی مردم بومی در کانادا است، بسیار پیچیده و به‌طور اجتناب‌ناپذیری در هم تنیده شده‌اند؛ به‌طوری‌که به نظر می‌رسد دولت، محققان، سیاست‌گذاران و رهبران بومی با همه توانایی‌ها و امکاناتی که دارند، در حل آن دچار مشکل شده‌اند. تفکیک یک موضوع به عنوان بدترین مشکل سخت است. گفتنی است ریشه این مسائل در قانون ایندین^۱ و استعمار نهفته است.

(۱) وضعیت ضعیف سلامتی

بر اساس آنچه در این گزارش آمده، تحقیقات سازمان جهانی بهداشت در مورد عوامل تعیین‌کننده سلامت، اکنون استعمار اروپا را به عنوان یک عامل منفی، اساسی و مشترک برای سلامت بومیان به رسمیت می‌شناسد. از سوی بسیاری از جوامع بومی برای بهبود آموزش پیرامون مسائل بهداشتی گام‌هایی برداشته شده است. با این حال، با وجود این پیشرفت‌ها، افراد بومی در معرض خطر بیشتری برای بیماری و مرگ زودرس در مقایسه با افراد غیربومی قرار دارند. ارتباط مشخصی بین درآمد، عوامل اجتماعی و سلامت وجود

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

^۱INDIGEOUS CORPORATE TRAININGinc.

^۲The Indian Act

پس از اینکه کانادا به‌طور رسمی در سال ۱۸۶۷ یک کشور شد، قانون ایندین شکل گرفت. این قانون که هنوز هم اجرا می‌شود، توسط سازمان‌های بین‌المللی مانند عفو بین‌الملل، سازمان ملل متحد و کمیسیون حقوق بشر کانادا، نقض حقوق بشر خوانده شده است. بر اساس قانون ایندین، دولت کانادا قوانینی را ایجاد کرد که باعث محو شدن فرهنگ بومی شد و به کانادا اجازه داد تا شکل متفاوتی از حکومت را به نام «bands» بر ملل نخستین تحمیل کند و این دولت کانادا بود که تعیین می‌کرد چه کسی می‌تواند عضو این دسته باشد.

دارد. به عنوان مثال به خاطر شرایط نامناسب مسکن و تعداد افراد زیاد، میزان مشکلات تنفسی و سایر بیماری‌های عفونی در بین کودکان بومی بیشتر از کودکان غیربومی است.

۲) سطوح پایین آموزش

درحالی‌که کانادا یکی از بالاترین سطوح پیشرفت تحصیلی در جهان را دارد، نرخ فارغ‌التحصیلی برای دانشجویان بومی بسیار کمتر از دانشجویان غیربومی است. طبق تحقیقات برای دانش‌آموزان بومی که در مناطق اسکان اختصاص داده شده به بومیان^{۱۱} زندگی می‌کنند، این شکاف بسیار زیاد است. بر اساس یافته‌های یک مطالعه^{۱۲} تنها ۴۸ درصد از دانش‌آموزانی که در این مناطق اسکان زندگی می‌کنند دبیرستان را به پایان رسانده‌اند، درحالی‌که این آمار در بین دانش‌آموزانی که در مناطق شهری زندگی می‌کنند ۷۵ درصد می‌باشد.

۳) مسکن نامناسب و زندگی پرجمعیت

تقریباً یک نفر از هر شش نفر بومی (۱۶,۴٪) در سال ۲۰۲۱ در خانه‌ای زندگی می‌کرده که نیاز به تعمیرات اساسی داشته است. این نرخ تقریباً سه برابر بیشتر از جمعیت غیربومی (۵,۷٪) بوده است. همچنین در سال ۲۰۲۱، ۱۷,۱ درصد از مردم بومی در خانه‌های شلوغ زندگی می‌کردند که طبق استاندارد ملی، چنین مسکنی برای تعداد افرادی که در آنجا زندگی می‌کنند مناسب نبوده است.

Organization for Defending Victims of Violence

۴) سطوح درآمد پایین‌تر

در سرشماری سال ۲۰۲۱، برای اولین بار داده‌های مربوط به خانواده‌های کم‌درآمد در همه مناطق جغرافیایی کانادا، در دسترس قرار گرفت. از ۱,۸ میلیون نفر بومی در کانادا در سال ۲۰۲۱، ۱۸,۸٪ در یک خانواده کم‌درآمد زندگی می‌کردند، درحالی‌که این میزان در بین

^{۱۱}Reserve

^{۱۲}Howe Institute study

جمعیت غیربومی ۱۰,۷٪ می‌باشد. نرخ درآمد پایین در میان مردم ملل اول (سرخپوستان) (۲۲,۷٪) در بالاترین میزان قرار داشت. تقریباً از هر سه نفر یک نفر (۳۱,۴٪) در خانواده‌ای با درآمد پایین زندگی می‌کردند.

۵) نرخ بالای بیکاری

مردم بومی کانادا در طول تاریخ همواره با نرخ بیکاری بالاتری نسبت به افراد غیربومی مواجه بوده‌اند. گفتنی است نرخ بالاتر بیکاری به سطوح پایین آموزش مرتبط است. مهارت‌های سواد و حساب و سایر مهارت‌ها و برآورده کردن نیازهای نیروی کار، دیجیتالی شده است. موانع دیگر عبارت‌اند از تفاوت‌های فرهنگی، نژادپرستی، تبعیض، عزت نفس پایین‌تر، فقر و مسکن نامناسب، نداشتن گواهینامه رانندگی، نداشتن وسیله حمل‌ونقل و مشکل برای مراقبت از کودک.

۶) سطوح بالاتر حبس

۳۲ درصد از زندانیان فدرال بومی هستند، با وجود اینکه تنها حدود ۵ درصد از کل جمعیت کانادا را تشکیل می‌دهند. زنان بومی اکنون تقریباً نیمی از جمعیت زندانیان زن در زندان‌های فدرال را تشکیل می‌دهند. در ۲۸ آوریل ۲۰۲۲، تعداد زنان بومی زندانی برای اولین بار به ۵۰ درصد رسید (۲۹۸ زن بومی و ۲۹۸ زن غیر بومی در بازداشت فدرال) این امر عمدتاً نتیجه سوگیری سیستماتیک و نژادپرستی می‌باشد.

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

۷) نرخ بالای صدمات غیر عمد و مرگ زود هنگام در میان کودکان و جوانان

صدمات غیر عمد حوادثی هستند که در آنها قصد آسیب وجود ندارد. تصادفات با نرخ‌های بیشتری برای کودکان و جوانان بومی نسبت به جوانان غیربومی و با نرخ بالاتری

^{۱۳} قانون اساسی کانادا سه گروه از مردم بومی را به رسمیت می‌شناسد: سرخپوستان (که بیشتر به عنوان ملل اول شناخته می‌شود)، اینویت و متیس. اینها سه قوم متمایز با تاریخ، زبان، شیوه‌های فرهنگی و باورهای معنوی منحصر به فرد هستند.

در مناطق اسکان بومیان نسبت به محیط‌های شهری رخ می‌دهد. همچنین، کودکان بومی مجروح در مناطق دورافتاده به دلیل کمبود مراقبت‌های بهداشتی، پس از مرخص شدن از بیمارستان، احتمال کمتری برای دریافت توانبخشی یا سایر منابع دارند.

۸) نرخ بالای خودکشی

میزان خودکشی در میان افراد بومی کانادا بالاترین میزان را در جهان دارد. خودکشی و جراحات وارده به خود علت اصلی مرگ‌ومیر جوانان و بزرگسالان تا رده سنی ۴۴ سال در میان ملل اول (سرخپوستان) است. برای ملل اول، نرخ خودکشی سه برابر میانگین ملی است.^{۱۴}

۲. مراقبت‌های بهداشتی کانادا و تبدیل شدن آن به «بحران ملی»

سایت گلوبال نیوز در تاریخ ۱۱ دسامبر ۲۰۲۲ در گزارشی به وضعیت سلامت و خدمات درمانی در کانادا اشاره کرده است.

در این گزارش به گفته جگمیت سینگ،^{۱۵} رهبر حزب دموکراتیک نوین کانادا اشاره شده که می‌گوید مراقبت‌های بهداشتی کانادا با یک «بحران ملی» مواجه است که برای حل آن نیاز به اقدام دولت فدرال وجود دارد. به گفته وی به واسطه مشکلات زیاد در بیمارستان‌های کودکان در اتاوا، صلیب سرخ برای بازدید فراخوانده می‌شود، همچنین به خاطر تعداد زیاد کودکان بیمار و نداشتن ظرفیت در بیمارستان‌ها از کامیون و تریلرها استفاده می‌شود و کودکانی زیادی به دلیل آنفولانزا که می‌توان از آن پیشگیری و درمان کرد، می‌میرند. واضح است که این بحران ملی است و نمی‌توان آن را در سطح استانی حل کرد. یکی از نگرانی‌های اصلی کمبود منابع بهداشتی انسانی است - کمبود کارگر، کمبود کارکنان مراقبت‌های بهداشتی - که توسط استان‌هایی که سعی در جذب نیرو از یک استان دارند حل نمی‌شود و باعث کمبود نیرو در جاهای دیگر می‌شود، بنابراین این راه‌حل نیست و باید چاره‌ای دیگر اندیشید. وی بیان کرد در حال حاضر، حزب دموکرات بر

^{۱۴}<https://www.ictinc.ca/blog/8-key-issues-for-indigenous-peoples-in-canada>

^{۱۵}Jagmeet Singh

^{۱۶}Nouveau Parti démocratique

تلاش برای اجبار دولت برای اقدام متمرکز خواهد کرد، زیرا پزشکان هشدار می دهند که بیمارستان‌های کودکان تحت فشار شدید قرار دارند.

کریستیا فریلند^{۱۷} معاون نخست‌وزیر و وزیر دارایی، در سخنانی اذعان کرد کانادایی‌ها از وضعیت بیمارستان‌ها احساس «نامیدی و ترس» می‌کنند. عواملی همچون بخش‌های پرازدحام اورژانس و کمبود پزشک، سیستم‌های مراقبت بهداشتی را در سراسر کشور تحت فشار قرار داده است. اورژانس‌های بیمارستانی با افزایش تعداد بیماران ناشی از سه بیماری مختلف و به سرعت در حال گسترش آنفولانزا، بیماری‌های تنفسی و کووید ۱۹ مواجه هستند.

طبق گزارش، نخست‌وزیر خواستار افزایش بودجه ۲۸ میلیارد دلاری در جهت تأمین بخش سلامت کانادا شده که با این اقدام، کمک دولت فدرال به هزینه‌های بهداشتی را از ۲۲ درصد در حال حاضر به ۳۵ درصد افزایش می‌دهد.^{۱۸}

۳. بحران کشته و مفقود شدن زنان و دختران در کانادا

سایت خبری سی.بی.سی در تاریخ ۵ دسامبر ۲۰۲۲، گزارشی در خصوص بحران کشته و مفقود شدن زنان و دختران بومی^{۱۹} کانادا منتشر کرده است.

بر اساس این گزارش، رهبران و مدافعان بومی در استان وینیپگ معتقدند این بحران یک وضعیت اضطراری ملی است. بیش از ۱۰۰ مدافع و بازماندگان این افراد در یک گردهمایی خواهان اعلام وضعیت اضطراری ملی برای زنان و دختران بومی کشته و مفقود شده‌اند. بنا به گفته یکی از آنان یک نسل‌کشی علیه ما اتفاق افتاده و ما باید به اندازه هر فرد غیر

^{۱۷}Chrystia Freeland

^{۱۸}<https://globalnews.ca/news/9337985/jagmeet-singh-health-care-national-crisis/>

^{۱۹}MMIWG

^{۲۰}Winnipeg

بومی در خیابان احساس امنیت کنیم. مردم یک به یک نام یک زن بومی را که مفقود شده یا به قتل رسیده است می‌خوانند تا توجه همگان را به تعداد زیادی پرونده جلب کنند.^{۲۱} در گزارشی دیگر و با بررسی اجمالی عملیات پلیس سلطنتی کانادا،^{۲۲} گزارش جامعی از زنان بومی مفقود و کشته شده، نشان می‌دهد که ۱۱۸۱ زن بومی بین سال‌های ۱۹۸۰ تا ۲۰۱۲ مفقود شده یا به قتل رسیده‌اند. ۱۶ درصد از زنانی که در کانادا به قتل رسیده‌اند زنان بومی بوده‌اند و این در حالی است که آنان تنها تقریباً ۴٪ از جمعیت کانادا را تشکیل می‌دهند. این آمار نشان می‌دهد که زنان بومی بیشتر هدف قتل‌ها و ناپدیدشدگی‌ها قرار می‌گیرند.

طبق این گزارش، زنان بومی بر اساس نژاد و جنسیت مورد تبعیض قرار می‌گیرند و اغلب به خدماتی که می‌تواند آنها را ایمن نگه دارد، دسترسی برابر ندارند. گفته می‌شود می‌توان تبعیض نسبت به مردم بومی را با دکتترین اکتشاف ردیابی کرد. دکتترین کشف برای توجیه تسلط اروپا بر سرزمین‌ها و مردم بومی استفاده می‌شود. این نگرش امروزه تحت قانون ایندین،^{۲۳} که بومیان را شهروند درجه دو می‌داند، رایج است. گزارش بیان می‌کند اعتقاد به دکتترین اکتشاف همان چیزی است که دولت کانادا و سایر دولت‌های مهاجرنشین برای توجیه اقدامات خود در قبال مردم بومی استفاده کرده‌اند.

گزارش در ادامه به حمایت انجمن ایروکوئی‌ها و سرخپوستان متحد^{۲۴} از تلاش‌ها برای آموزش و آگاهی دادن به زنان بومی گم و کشته شده اشاره می‌کند. حقوق این زنان اخیراً

Organization for Defending Victims

^{۲۱}<https://www.cbc.ca/news/canada/manitoba/mmiwg-winnipeg-rally-national-emergency-1.6674143>

^{۲۲} پلیس سلطنتی کانادا (RCMP) چیزی بیش از خدمات پلیس ملی است که از سال ۱۸۷۳ خدمت می‌کند و در سرتاسر جهان به دلیل برتری و وجهه آن به - "Mountie" معروف شده است.

^{۲۳} پس از اینکه کانادا به‌طور رسمی در سال ۱۸۶۷ یک کشور شد، قانون ایندین شکل گرفت. این قانون که هنوز هم اجرا می‌شود، توسط سازمان‌های بین‌المللی مانند عفو بین‌الملل، سازمان ملل متحد و کمیسیون حقوق بشر کانادا، نقض حقوق بشر خوانده شده است. بر اساس قانون ایندین، دولت کانادا قوانینی را ایجاد کرد که باعث محو شدن فرهنگ بومی شد و به کانادا اجازه داد تا شکل متفاوتی از حکومت را به نام «bands» بر ملل نخستین تحمیل کند و این دولت کانادا بود که تعیین می‌کرد چه کسی می‌تواند عضو این دسته باشد.

^{۲۴}The Association of Iroquois and Allied Indians

از طریق گزارش‌های گزارشگر ویژه سازمان ملل در خصوص حقوق مردمان بومی، جیمز آنایا، مورد توجه بین‌المللی قرار گرفته است. گزارشگر ویژه نتیجه گرفته علیرغم اقداماتی که در سطح فدرال و استانی انجام می‌شود، مردم بومی به طور مداوم در سراسر کشور برای یک تحقیق جامع ملی درخواست مطرح می‌کنند. انجمن زنان بومی کانادا علیرغم قطع بودجه آنها توسط دولت فدرال، همچنان به آگاهی دادن به زنان بومی ادامه می‌دهد. آگاهی دادن درباره این بحران حقوق بشر باید ادامه یابد. همه کانادایی‌ها و همه مردم جهان باید از خشونت که علیه مردم بومی، به‌ویژه زنان و کودکان اعمال می‌شود، آگاه باشند.^{۲۵}

*بریتانیا

۱. درخواست صدها جامعه مدنی برای پایبندی بریتانیا به قانون حقوق بشر سایت خبری گاردین در تاریخ ۱۰ دسامبر ۲۰۲۲، در گزارشی به درخواست بیش از ۱۵۰ گروه جامعه مدنی از نخست‌وزیر بریتانیا، ریشی سوناک، مبنی بر حفظ قانون حقوق بشر^{۲۶} (۱۹۹۸) و رد کردن جایگزینی آن با قانون حقوق بشر بریتانیا^{۲۷} اشاره کرده است. طبق این گزارش موضع نخست‌وزیر در رابطه با قانون پیشنهادی مورد تردید است، اما دومینیک راب که مجدداً به عنوان وزیر دادگستری منصوب شده، مصمم است لایحه حقوقی که در زمان نخست‌وزیری لیز تراس تحت پوشش قرار گرفته بود، پیش برد. مؤسسه حقوق بشر بریتانیا و ۱۵۷ سازمان دیگر از جمله عفو بین‌الملل بریتانیا، دیده‌بان حقوق بشر، آزادی، گروه اقدام علیه فقر کودکان، ائتلاف پایان خشونت علیه زنان، قلم انگلیسی و یونیسون^{۲۸} در نامه‌ای به سوناک از او خواسته‌اند یک‌بار برای همیشه برنامه‌های خود در خصوص فرسوده نشان دادن کنوانسیون اروپایی حقوق بشر را رها کند.

^{۲۵}<https://research.lib.buffalo.edu/missing-indigenous-women/missing-indigenous-can>

^{۲۶}Human Rights Act

^{۲۷}British bill of rights

^{۲۸}Unison

این سازمان‌ها بیان کرده‌اند رویکرد دولت بریتانیا به قوانین داخلی به گونه‌ای است که ما را بیش از قبل از حمایت قانونی حقوق بشر دور می‌کند. در این درخواست که به مناسبت روز جهانی حقوق بشر مطرح شد، آمده است: قوانین حقوق بشر لزوماً برای دولت‌ها ناراحت‌کننده هستند، زیرا برای اعمال قدرت محدودیت‌هایی تعیین می‌کند، محدودیت‌هایی که به نفع مردم است. هیچ‌یک از دولت‌های بریتانیا نیازی به ترس از این ندارد و باید این واقعیت را بپذیرد که قانون حقوق بشر برای همه حمایت‌های جهانی را فراهم و تضمین می‌کند و صاحبان قدرت پاسخگو هستند.

قانون حقوق بشر ۱۹۹۸ حقوق و آزادی‌های اساسی را مشخص می‌کند که همه افراد در بریتانیا از آن برخوردار هستند. این قانون حقوق مندرج در کنوانسیون اروپایی حقوق بشر^{۲۹} در قوانین داخلی بریتانیا گنجانده است. این کنوانسیون، که توسط ۴۶ کشور عضو (از جمله بریتانیا) تصویب شد، با هدف اطمینان بخشی از اینکه دولت‌ها نمی‌توانند از حقوق افراد سوءاستفاده کنند انجام شد.

در مقابل، دومنیک راب در هنگام بیان توضیحات در کمیته عدالت پارلمان انگلیس مدعی شده که قانون جدید سبب بازگشت مجموعه‌ای از اولویت‌های انگلیسی به حقوق بشر و کاهش سوءاستفاده از آن خواهد بود.

همچنین وی مدعی شد برای مثال با تقویت آزادی بیان می‌تواند بیش از آنچه پیش‌تر تحت قانون کنوانسیون اروپایی حقوق بشر ممکن بوده، از قربانیان نقض حقوق بشر و مردم محافظت کند.

اما گزارش بیان می‌کند منتقدان آن را «لایحه حذف حقوق» نامیده‌اند. مرکز حقوق بشر بریتانیا قانون پیشنهادی را این گونه عنوان می‌کند:

- تضعیف اساسی حق احترام به زندگی خصوصی و خانوادگی؛
- حذف وظایف قانونی دادگاه‌ها و نهادهای عمومی برای تفسیر سایر قوانین مطابق با حقوق بشر و قرار دادن مردم در معرض استفاده خودسرانه از قوانین بدون نظارت؛

- محدود شدن دسترسی به عدالت با افزودن موانعی برای ارجاع پرونده حقوق بشر به دادگاه؛

- از بین بردن تعهد مثبت نهادهای عمومی برای برداشتن گام‌های پیشگیرانه برای محافظت از مردم از جمله حمایت از بازماندگان آزار خانگی و کودکان در برابر آسیب.

رئیس اجرایی مرکز حقوق بشر بریتانیا گفته است: «علیرغم لفاظی‌ها، حتی یک مطالعه گذرا از لایحه حذف حقوق نشان می‌دهد که این لایحه علی‌رغم این که حقوق جدیدی ایجاد نمی‌کند یا حمایت‌های موجود را تقویت نمی‌کند، درست برعکس عمل می‌کند و حقوق فعلی مردم و دسترسی به آنها را تضعیف می‌کند. لایحه حذف حقوق غیراصولی، غیرقابل اثبات، غیرقابل اجرا و غیر ضروری است.

در پایان، گزارش به بیان یک سخنگوی دولت مبنی بر این که دولت متعهد به حمایت از حقوق بشر است و همیشه به حمایت از آنها در سطح بین‌المللی و داخلی ادامه خواهد داد، اشاره کرده است.^{۳۱}

۲. تضعیف حقوق اعتراض و اعتصاب در بریتانیا به جای حمایت و محافظت از آن

سازمان دیده‌بان حقوق بشر در تاریخ ۱۴ دسامبر ۲۰۲۲، در گزارشی به نقض حق اعتراضات در بریتانیا اشاره کرده است.

بر اساس این گزارش، ریشی سوناک، نخست‌وزیر بریتانیا، تحت فشار برای مقابله با آنچه رسانه‌ها آن را «زمستان نارضایتی»^{۳۲} می‌خوانند، وعده قوانین جدید «سخت»^{۳۳} برای محدود کردن اعتصاب‌های مطرح شده توسط کارگران را داده است. اگرچه مشخص نیست که این

^{۳۱}Sanchita Hosali

^{۳۲}<https://www.theguardian.com/law/2022/dec/10/civil-society-calls-on-rishi-sunak-to-commit-human-rights-act-bill-of-rights>

^{۳۳} زمستان نارضایتی دوره بین نوامبر ۱۹۷۸ و فوریه ۱۹۷۹ در بریتانیا بود که مشخصه آن اعتصابات گسترده اتحادیه‌های کاری بخش خصوصی و بعداً دولتی بود که خواستار افزایش دستمزدها بودند. این اختلافات و ناراحتی‌های شدید عمومی با سردترین زمستان ۱۶ سال قبل از خود، تشدید شد و طوفان‌های شدید بسیاری از مناطق دورافتاده کشور را در خود فرو برد.

^{۳۴}“tough” new laws

قوانین چه شکلی خواهند داشت، اما در صورت تصویب، می‌تواند به فهرستی از قوانین با هدف جرم‌انگاری حق اعتراض مردم اضافه شود.

به گفته دیده‌بان، بریتانیا خود را در بدترین بحران مربوط به هزینه‌های زندگی در چند دهه گذشته می‌بیند. تورم به بالاترین حد خود در ۴۱ سال اخیر رسیده است. هزینه غذا و انرژی در چند ماه گذشته به شدت افزایش یافته است؛ میلیون‌ها نفر درگیر این مشکلات هستند و برای کنار آمدن با آن دست و پنجه نرم می‌کنند.

بر اساس گزارش به واسطه این اتفاق‌ها و مشکلات تیره و تار است که کارگران از جمله پرستاران، معلمان، کارکنان نیروی مرزی و کارگران حمل‌ونقل تصمیم به انجام اقدامی اعتراضی گرفته‌اند. پرستاران این کشور در اوایل ماه دسامبر برای اولین بار در تاریخ ۱۰۶ ساله اتحادیه دست به اعتصاب زده‌اند. آن‌ها می‌گویند پس از راکد بودن و کاهش روزافزون دستمزدها، گزینه‌ای دیگر برای انتخاب ندارند.

دیده‌بان معتقد است بر اساس منشور اجتماعی اروپا، حق اعتصاب، سنگ بنای دموکراسی فعال و یک حق اساسی است و به کارگران اجازه و صدایی برای نشان دادن همبستگی خود می‌دهد. به طور گسترده‌تر، اعتراضات مسالمت‌آمیز و حق تجمع آزاد به افراد این امکان را می‌دهد صاحبان قدرت را مورد بازخواست قرار دهند، چیزی که به نظر می‌رسد دولت بریتانیا به طور فزاینده‌ای از آن بیزار است. با وجود این، لایحه بحث‌برانگیز نظم عمومی، با هدف جرم‌انگاری اعتصاب معترضان، در حال تصویب در پارلمان است. این لایحه برخی تدابیر ضد اعتراضی که قبلاً توسط مجلس اعیان رد شده بود، را مجدداً معرفی می‌کند. در صورتی که این موارد به قانون تبدیل شود، صرف حضور در یک اعتراض می‌تواند دستور جلوگیری از اختلال جدی را صادر کند و بدین سبب با محدود کردن افراد در برقراری ارتباط و انجام اقداماتی به صورت آنلاین، حق اعتراض آنها را محدود می‌کند.

بر اساس این قانون اگر یک معترض در طول ۵ سال گذشته دو بار فعالیت‌های اعتراضی انجام داده باشد و برای افراد و یا یک سازمان اختلالی ایجاد کرده باشد می‌توان علیه قانون را اعمال کرد. به نوشته دیده‌بان، نه برای «اختلال جدی» و نه «فعالیت‌های مربوط به

اعتراض» تعریفی ارائه نشده است؛ این در حالی است که تخطی از این دستور می‌تواند ۵۱ هفته حبس داشته باشد.

دیده‌بان حقوق بشر در انتهای گزارش خود بیان می‌کند، پیامدهای این لایحه سرد و ناامید کننده است و جایی در یک دموکراسی ندارد. دیده‌بان با اشاره به اینکه دولت بریتانیا از دولت‌هایی مانند چین و ایران به دلیل سرکوب معترضان انتقاد می‌کند؛ عنوان کرده اگر این کشور می‌خواهد در عرصه جهانی جدی گرفته شود، باید آنچه را که موعظه می‌کند خود نیز به آن عمل کند.^{۳۴}

۳. محکومیت حملات به اعتبار قربانیان برده‌داری و قاچاق در بریتانیا

تعدادی از گزارشگران شورای حقوق بشر در تاریخ ۱۹ دسامبر ۲۰۲۲، در بیانیه‌ای در خصوص تأثیر و عواقب بدنام‌سازی قربانیان قاچاق و برده‌داری اشاره کرده‌اند.

آنان معتقدند با این کار هم‌مدلی عمومی نسبت به اقدامات حفاظتی در برابر قربانیان از بین می‌رود و ممکن است باعث ایجاد حملات افراط‌گرایان به این گروه‌ها شود. از این رو آنان از بریتانیا درخواست کرده‌اند تا تلاش‌های خود را برای حفاظت از بازماندگان افزایش دهد.

به گفته گزارشگران، اعتبار قربانیان قاچاق و برده‌داری، از جمله مهاجران و اتباع، در بریتانیا هدف حمله قرار گرفته است. آن‌ها بیان کرده‌اند ما از افزایش ادعاهای غیر قابل اثبات توسط مقامات و ادارات دولتی در مورد افرادی که به دنبال قرار گرفتن حمایت قانون برده‌داری مدرن و مکانیسم ارجاع ملی^{۳۵} در روزها و هفته‌های گذشته هستند، نگران هستیم. طبق ادعاهای مطرح شده مقامات دولتی در رسانه‌ها و در گزارشی که ۱۳ دسامبر منتشر شده و به بیانیه شفاهی نخست وزیر بریتانیا به پارلمان اشاره می‌کند که در آن گفته

^{۳۴}<https://www.hrw.org/news/2022/12/14/uk-should-protect-rights-protest-and-strike-not-undermine-them>

^{۳۵}Demonising victims

^{۳۶}National Referral Mechanism (NRM)

سیستمی که در حال حاضر برای کمک به افراد قاچاق شده و به منظور محافظت از این افراد وجود دارد، مکانیسم ارجاع ملی است.

است محدوده و چهارچوب برای این که کسی برده مدرن در نظر گرفته شود به طور قابل توجهی افزایش یافته و در حال حاضر این مفهوم نسبت به قبل بسیار گسترده‌تر تعریف می‌شود.

گزارشگران بیان کرده‌اند: طبق اظهارات گمراه‌کننده‌ای که در رسانه‌ها رواج یافته، بازماندگان، قاچاق‌های انسانی، به‌جای قربانیان آسیب‌پذیر نقض‌های فاحش حقوق بشری، مجرم هستند و نمایندگان قانونی آنها جای این که مدافعان حقوق بشر باشند، فرصت طلبانی بدبین هستند.

کارشناسان گفته‌اند: شواهد کمی برای حمایت از این ادعاها وجود دارد و تعمیم آنها خطرناک و واپس‌گرایانه است. آنها همچنین خاطرنشان کردند درخواست‌های جامعه مدنی برای تأیید شواهد در موارد متعدد توسط مقامات مورد نظر نادیده گرفته شده است. آنها هشدار داده‌اند که چنین لفاظی نه تنها حفاظت از قربانیان قاچاق و برده‌داری را به خطر می‌اندازد، بلکه ممکن است قاچاقچیان انسان را نیز جسورتر کند.

به اعتقاد گزارشگران، این امر بر روی کسانی که مایل هستند خود را به عنوان قربانی معرفی کنند و همچنین کسانی که حاضرند وکالت قانونی این افراد قربانی را به‌عهده بگیرند، تأثیر بسیار وحشتناکی خواهد داشت و مانع از ادامه تلاش‌ها برای شناسایی و محافظت از قربانیان و افرادی که در معرض خطر قاچاق هستند و همچنین مسئول و پاسخگو دانستن عاملان این وقایع می‌شود.

گزارشگران ویژه از مقامات دولتی درخواست کرده‌اند به‌جای تمرکز بر تقویت اقدامات برای محافظت از این جمعیت‌های آسیب‌پذیر، از لفاظی‌های تحریک‌آمیز و جعلی که به عاملان برده‌داری و قاچاق انسان و اقدامات آنها مشروعیت می‌بخشد، پرهیز شود. آنها توصیه کرده‌اند به عنوان گام اولیه، دولت بلافاصله یک کمیسر مستقل جدید در زمینه ضد برده‌داری منصوب کند. پستی که علیرغم اینکه طبق قانون، برده‌داری مدرن (۲۰۱۵) اجباری شده است، اما این سمت از آوریل ۲۰۲۲ بدون متصدی می‌باشد.

گزارشگران شورای حقوق بشر همچنین از دولت خواسته‌اند تا نگرانی‌های حقوق بشری که قبلاً در مورد خطرات قاچاق و اشکال معاصر برده‌داری وجود داشته و کارگران در

بریتانیا از جمله مهاجران و پناهجویان با آن مواجه هستند، را شناسایی کند. آنان همچنین از عدم پاسخگویی به تماس و ارتباط خود با دولت بریتانیا در خصوص موضوع مرتبط ابراز تأسف کرده‌اند.

گزارشگران صادر کننده بیانیه عبارتند از:

- گزارشگر ویژه اشکال معاصر برده‌داری؛
- گزارشگر ویژه قاچاق انسان، به ویژه زنان و کودکان؛
- گزارشگر ویژه حقوق بشر مهاجران.^{۳۷}

۴. ضرورت بازنویسی لایحه بحث‌برانگیز ایرلند شمالی توسط بریتانیا

بر اساس گزارشی که در سایت خبری سازمان ملل در تاریخ ۱۵ دسامبر ۲۰۲۲، منتشر شده، گزارشگر ویژه حقیقت، عدالت و جبران خسارت و گزارشگر ویژه اعدام‌های خودسرانه از دولت بریتانیا درخواست کرده‌اند قوانین پیشنهادی مربوط به درگیری ۳۰ ساله در ایرلند شمالی را بازنویسی کند.

آنها بیان کرده‌اند بریتانیا باید آنچه که به نام «مشکلات»^{۳۸} شناخته می‌شود، را بررسی کنند؛ زیرا این کشور به تعهدات خود در زمینه تحقیق در مورد نقض‌ها به صورت جدی عمل نمی‌کند و حقیقت و راه‌حل را برای قربانیان بیان نمی‌کند.

لایحه مشکلات ایرلند شمالی (میراث و مصالحه)^{۳۹} در ماه مه ۲۰۲۲، به پارلمان ارائه شد و در نوامبر همان سال، برای دومین بار در مجلس اعیان تصویب شد. قرار است بررسی بیشتر در ژانویه ۲۰۲۳، انجام شود.

دسترسی کم و محدود به جبران خسارت

گزارشگران ویژه نگران هستند که این لایحه، اقدامات مدنی مرتبط با درگیری، تحقیقات جانبی قضایی و شکایات در مورد مرگ، شکنجه و سایر رفتارهای مضر را ممنوع و در

^{۳۷}<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2022/12/uk-un-experts-condemn-attacks-credibility-slavery-and-trafficking-victims>

^{۳۸}Troubles

^{۳۹}Legacy and Reconciliation

برخی موارد به طور ناروا محدود می‌کند. در عوض، بررسی‌ها توسط کمیسیون مستقل آشتی و بازیابی اطلاعات انجام خواهد شد.

به اعتقاد گزارشگران این لایحه به طور قابل ملاحظه‌ای دسترسی قربانیان به دادخواهی در دادگاه‌های کیفری و مدنی را برای نقض جدی حقوق بشر و تجاوزات متحمل شده، مختل خواهد کرد. آن‌ها در بیانیه‌ای گفته‌اند که این امر از بازیابی اطلاعات و پرداخت غرامت برای قربانیانی که ده‌ها سال برای به دست آوردن عدالت و جبران خسارت تلاش کرده‌اند، جلوگیری می‌کند.

درباره مشکلات

بر اساس این گزارش در جریان ناآرامی‌های نظامی و سیاسی با ایرلند شمالی که در اواخر دهه ۱۹۶۰ آغاز شد، بیش از ۳۵۰۰ نفر کشته و هزاران نفر دیگر زخمی شده‌اند. نبرد بین نیروهای بریتانیا و ارتش جمهوری‌خواه ایرلند عملاً با امضای توافقنامه جمعه خوب در آوریل ۱۹۹۸ پایان یافت.

عفو واقعی

کارشناسان خاطرنشان کردند برای کسانی که متهم به ارتکاب نقض شدید حقوق بشر هستند و در کمیسیون مستقل مصالحه و بازیابی اطلاعات شرکت می‌کنند، این لایحه احتمال ارائه مصونیت مشروط را افزایش می‌دهد. آنها معتقدند با توجه به آستانه پایین مورد نیاز برای اعطای مصونیت و فقدان مکانیسم‌های بازنگری، طرح مصونیت پیش‌بینی شده در لایحه، معادل یک طرح عفو عملی خواهد بود. علاوه بر این، به نظر می‌رسد که این لایحه، مصالحه را با مصونیت از مجازات در هم می‌آمیزد و همچنین در مقابل پاسخگویی قانونی، فرآیندهای عدالت انتقالی، حقیقت، بازیابی اطلاعات و مصالحه قرار می‌گیرد.

بازنویسی لایحه

به گفته کارشناسان، مؤلفه‌های اساسی حقیقت، عدالت، جبران خسارت، یادآوری و تضمین عدم تکرار، را نمی‌توان در یک فرایند «انتخاب و گزینش» مورد معامله قرار داد.

^۴Independent Commission for Reconciliation and Information Recovery (ICRIR).

آنها از مقامات بریتانیا درخواست کرده‌اند بازپرس‌گیری لایحه و تدوین مجدد آن برای مطابقت کامل با استانداردهای بین‌المللی و منطقه‌ای حقوق بشر از طریق مشورت مؤثر با قربانیان و جامعه مدنی را در نظر بگیرند. به اعتقاد گزارشگران در صورت تصویب، این لایحه حق قربانیان برای دسترسی به حقیقت و عدالت را خنثی و حاکمیت قانون را تضعیف می‌کند و بدین سبب بریتانیا ناقض آشکار تعهدات بین‌المللی حقوق بشر خود خواهد بود. همچنین این امر ناقض توافقنامه جمعه خوب خواهد بود که می‌تواند روند صلح مرتبط با مشکلات را تضعیف کند و نمونه‌ای مضر و نگران‌کننده برای سایر کشورها باشد.^{۴۱}

۵. اخراج ده‌ها مهاجر و تبهکار آلبانیایی از بریتانیا

سایت خبری دیلی میل در تاریخ ۲۶ دسامبر ۲۰۲۲، در گزارشی به اقدام دولت بریتانیا در اخراج تعدادی از مهاجران و تبهکاران آلبانیایی و بازگرداندن آنان به کشورشان اشاره کرده است.

به گفته گزارش این مهاجران که از طریق قایق وارد بریتانیا شده، شامل ۳۲ جنایتکار بودند که مجموعاً به ۸۹ سال زندان برای جرائمی از جمله تولید و عرضه مواد مخدر، داشتن سلاح تهاجمی، سرقت، نگهداری اموال مجرمانه، خسارت مالی و تسهیل ورود غیرقانونی به کشور محکوم شده بودند. همچنین در فرایند این اخراج، شش پناهجوی ناکام و چهار نفر که ویزایشان تمام شده بود یا قبلاً به طور غیرقانونی وارد بریتانیا شده بودند، نیز حضور داشتند. در ماه نوامبر نیز ۲۶ آلبانیایی که مجموعاً به بیش از ۲۴ سال زندان محکوم شده بودند، نیز به کشورشان بازگردانده شدند.

سخنگوی وزارت کشور بریتانیا گفته است: کسانی که حق حضور در بریتانیا را ندارند و قوانین ما را زیر پا می‌گذارند، بدون شک با اقدام ما برای اخراج مواجه می‌شوند و این همان چیزی است که مردم به درستی از ما انتظار دارند.

^{۴۱}<https://news.un.org/en/story/2022/12/1131742>

طبق گزارش، نیمه دوم دسامبر نخست وزیر بریتانیا از یک طرح پنج ماده‌ای برای مقابله با بحران کانال رونمایی کرد که شامل مجموعه‌ای از اقدامات برای جلوگیری از ورود آلبانیایی‌ها می‌شود. گفتنی است بیش از ۱۳۰۰۰ آلبانیایی با قایق‌های کوچک از ابتدای سال به بریتانیا رسیده‌اند.

به گفته یک مقام وزارت کشور، این جنایتکاران آلبانیایی مرتکب جنایات جدی در بریتانیا شده‌اند و بنابراین حق ماندن در این کشور را ندارند؛ همچنین دولت به واسطه اخراج آن‌ها عذرخواهی نیز نمی‌کند. سال گذشته آلمان، فرانسه، سوئد تقریباً ۱۰۰ درصد از درخواست‌های پناهندگی آلبانیایی را رد کرده‌اند، اما نرخ عدم پذیرش در بریتانیا فقط ۴۵ درصد است.

به گفته نخست وزیر بریتانیا پس از آنکه در خصوص بازگشت آلبانیایی‌ها از طرف مقامات کشورشان تضمین دادرسی داده شد و اینکه از افرادی که در معرض خطر قاچاق مجدد هستند محافظت خواهند کرد، فرایند اخراج آسان‌تر خواهد شد و طی ماه‌های آینده، هزاران آلبانیایی به کشور بازگردانده خواهند شد.

طبق گزارش، نخست وزیر بریتانیا و نخست‌وزیر آلبانی^۲ در بیانیه‌ای مشترک به توافق رسیده‌اند که نحوه مبارزه با مهاجرت غیرقانونی را مشخص می‌کند. در این سند آمده است که دو دولت در بحبوحه نگرانی‌ها در مورد ارتباط بین مهاجران سوار بر قایق‌های کوچک و باندهای جنایت‌کار سازمان‌یافته، یک کارگروه برای «بازدارندگی و مختل کردن مهاجرت غیرقانونی و نفوذ به شبکه‌های جنایی» تشکیل خواهد شد.

بر اساس گزارش دیلی میل و بر اساس افشاگری که در ماه اکتبر مطرح شد، از آغاز سال ۲۰۲۲، ۱۲۰۰۰ شهروند آلبانیایی با عبور از کانال مانس با قایق به بریتانیا رسیده‌اند. این رقم از ۵۰ مورد در سال ۲۰۲۰ و ۸۰۰ مورد در سال ۲۰۲۱ فراتر رفته است.

این گزارش بیان می‌کند در ماه نوامبر ۲۰۲۲، آژانس جرائم ملی هشدار داده است باندهای جنایتکار مرتکب «دستکاری آشکار» قوانین برده‌داری مدرن بریتانیا شده‌اند. در این بیانیه

آمده است که باندهای آلبانیایی مردم را با قایق‌های کوچک به آن سوی کانال می‌آورند تا از آنها به عنوان کارگر در تجارت مواد مخدر استفاده کنند.^{۴۳}

*فرانسه

۱. افزایش غیرقابل انکار خشونت خانگی در فرانسه

سایت خبری لوموند فرانسه در تاریخ ۱۶ دسامبر ۲۰۲۲، در گزارشی به روند صعودی غیرقابل انکار خشونت خانگی در فرانسه اشاره کرده است.

بر اساس گزارش و طبق تحلیلی که ۱۵ دسامبر توسط سرویس آمار وزارت امنیت داخلی^{۴۴} منتشر شد، پلیس در سال ۲۰۲۱، تعداد ۲۰۷۷۴۳ قربانی خشونت خانگی را ثبت کرده است. این افزایش ۲۱ درصدی نسبت به سال ۲۰۲۰ است که با محدودیت‌های پی‌درپی مرتبط با کووید-۱۹ مشخص شده است. در مقایسه با سال ۲۰۱۶، این تعداد تقریباً دو برابر شده است.

طبق گزارش، دو سوم از قربانیان (۶۶٪) خشونت فیزیکی را گزارش می‌کنند، تقریباً یک‌سوم از خشونت کلامی یا روانی رنج می‌برند. ۴ درصد از قربانیان خشونت جنسی را در بین زوجین گزارش می‌کنند. اکثریت قریب به اتفاق قربانیان زن (۸۷ درصد) و عاملان آن اکثراً مردان (۸۹ درصد) هستند.

گزارش می‌افزاید پنج سال پس از به راه افتادن هشتگ «من هم»^{۴۵}؛ نویسندگان خاطرنشان می‌کنند که آگاهی فزاینده جامعه نسبت به پدیده خشونت خانگی و اقدامات اتخاذ شده برای تشویق قربانیان به طرح شکایت منجر به آزادی بیان در افراد شده است. بنابراین، ۲۸ درصد از حوادث ثبت شده در سال ۲۰۲۱ مربوط به این برهه از تاریخ است. همچنین گزارش شده نیمی از قربانیان بین ۲۵ تا ۳۹ سال سن دارند. بنابراین به این نتیجه می‌رسد

^{۴۳}<https://www.dailymail.co.uk/news/article-11566209/More-40-Albanian-criminals-migrants-arrive-home-deported-UK.html>

^{۴۴}the ministerial statistical service for internal security (SSMSI)

^{۴۵}MeToo یک هشتگ (#) است که از اواسط اکتبر ۲۰۱۷ در شبکه‌های اجتماعی دست به دست می‌شود. عبارت «من هم» به عنوان یک هشتگ توسط آلیسا میلانو بازیگر معروف مطرح شد که زنان آسیب‌دیده را تشویق می‌کرد در مورد میزان آزار و اذیت جنسی و تجاوز جنسی توییت کنند. از آن زمان، این هشتگ میلیون‌ها بار استفاده شده و بحث اجتماعی گسترده‌ای را در سراسر جهان به راه انداخته است.

که خشونت بین همسران در بین افراد زیر ۲۰ سال (۵٪) و بالای ۶۰ سال (۴٪) بسیار نادر است.

موضوعی که در این گزارش جالب می‌باشد نسبت پایین خشونت خانگی در مناطق روستایی است. به‌طور متوسط، در سراسر فرانسه، نرخ ثبت شده برای زنان قربانی خشونت خانگی در رده سنی ۱۵ تا ۶۴ سال در هر ۱۰۰۰ نفر، ۸٫۴ است که این تعداد در روستاها تنها ۵٫۸ می‌باشد. با این حال دور بودن از شهرهای بزرگ می‌تواند به‌عنوان مانعی برای ثبت شکایت باشد. بر اساس این گزارش، نزدیک به نیمی از زن‌کشی در مناطق روستایی اتفاق می‌افتد.^{۴۶}

۲. ظرفیت زندان‌های فرانسه و ثبت رکورد بالای ۱۰۰ درصد

سایت خبری یورونیوز در تاریخ ۲۸ نوامبر ۲۰۲۲، در گزارشی به ظرفیت زندان‌های فرانسه در سال ۲۰۲۲ اشاره کرده است.

طبق این گزارش تعداد زندانیان به رکورد بی‌سابقه‌ای رسیده‌اند و ۷۲۸۰۹ نفر در پشت میله‌های زندان هستند، علیرغم این‌که تنها ۶۰۷۰۰ ظرفیت پذیرش زندانی وجود دارد. بر اساس آمار منتشر شده در ماه نوامبر توسط وزارت دادگستری فرانسه، این وزارتخانه تأکید کرده تراکم زندان‌ها در این کشور به ۱۲۰ درصد رسیده است.

شرایط بد زندان سازمان دفاع از قربانیان خشونت

بر اساس گزارش خبرگزاری فرانسه، ازدحام جمعیت منجر به کاهش استانداردهای زندان شده است و حدود ۲۲۲۵ زندانی مجبورند روی زمین بخوابند. این امر پس از آن صورت گرفته که دادگاه حقوق بشر اروپا شرایط زندان در فرانسه را در سال ۲۰۲۰ محکوم و به دولت توصیه کرده «تدابیر کلی را با هدف از بین بردن ازدحام بیش از حد و بهبود شرایط بازداشت در نظر بگیرد».

^{۴۶}<https://bit.ly/3WmrHE5>

<https://newsinfrance.com/law-enforcement-records-21-increase-in-victims-of-domestic-violence/>

با این حال، با وجود توصیه دو سال پیش دادگاه حقوق بشر اروپا، ۵۶ زندان با تراکم ۱۵۰ درصد و شش زندان حتی بیش از ۲۰۰ درصد وجود دارد، به این معنی که ظرفیت آنها دو برابر است.

مقایسه با زندان‌ها در اروپا

در طی یک سال، تعداد زندانیان فرانسوی ۴,۳ درصد افزایش داشته است که در مقایسه با همسایگان اروپایی این کشور که شاهد کاهش جمعیت زندانیان در دهه گذشته بوده‌اند، افزایش چشمگیری داشته است. برای مثال در آلمان ۱۲,۹ درصد و در هلند ۱۷,۴ درصد کاهش وجود داشته است.

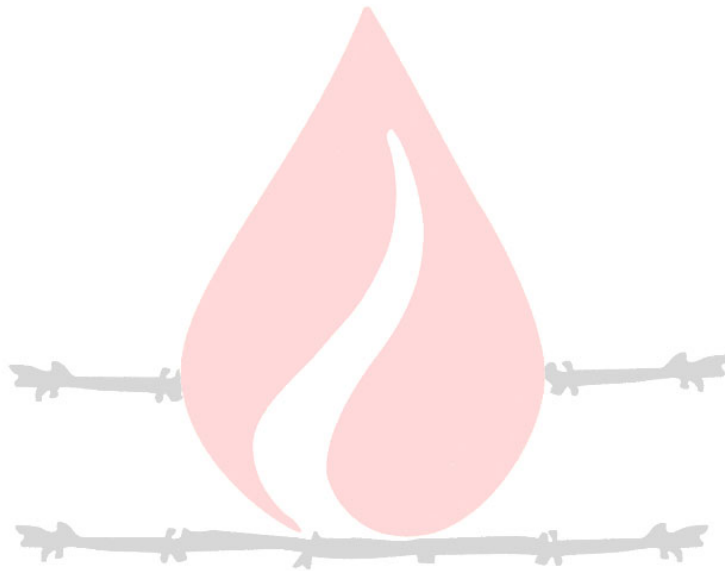
بر اساس گزارش کمیسیون اروپا در ژانویه ۲۰۲۱، جمعیت زندان‌های فرانسه از نظر تعداد خالص، با ۹۲ زندانی در هر ۱۰۰,۰۰۰ نفر، و در مقیاس اروپایی در حد متعادلی قرار دارد. با این حال، در صورت تغییر آمار وزارت دادگستری، این رقم به ۱۰۷ در هر ۱۰۰,۰۰۰ نفر می‌رسد و فرانسه را هم‌تراز یونان قرار می‌دهد.

گفتنی است تعداد زندانیان فنلاند ۴۳,۳ به ازای هر ۱۰۰,۰۰۰ نفر؛ مجارستان و جمهوری چک بیش از ۱۷۹ نفر در ازای هر ۱۰۰,۰۰۰ نفر؛ تعداد زندانیان ترکیه و روسیه نیز بیش از ۳۲۵ نفر به ازای هر ۱۰۰,۰۰۰ نفر می‌باشد.^{۴۷}

سازمان دفاع از قربانیان خشونت

Organization for Defending Victims
of Violence

^{۴۷}<https://www.euronews.com/2022/11/28/french-prison-population-reaches-a-record-120-capacity>

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence